

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1684/2015
23.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.Т. из Б., чији је пуномоћник О.П., адвокат у Б., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, кога заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради исплате зараде, одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 862/2015 од 06.05.2015. године, у седници већа одржаној 23.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 862/2015 од 06.05.2015. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду број Гж1 862/2015 од 06.05.2015. године и пресуда Првог основног суда у Београду број П1 4847/11 од 19.02.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду број Гж1 862/2015 од 06.05.2015. године је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду број П1 4847/2011 од 19.02.2015. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и временаведеног на раду за период од 01.02.2009. године до 31.08.2011. године у износу од 1.832.781,38 динара, са припадајућом законском каматом на сваки доспели месечни појединачни износ ближе означен у изреци. Одбијен је као неоснован и тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати на име тужиоца разлику припадајућим доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.02.2009. године до 31.08.2011. године у свему према основицама утврђеним у претходном ставу изреке пресуде. Обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 43.500,00 динара, у року од 15 дана.

Тужилац је против назначене пресуде апелационог суда изјавио благовремену посебну ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку због погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Београду је решењем број Р4 63/15 од 15.07.2015. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку због постојања различите судске праксе у истој чињеничној и правној ситуацији. Указао је на одлуку Уставног суда Уж 7156/2014 од 11.12.2014. године у којој је исказан став да Уредба Владе тачно одређује плату запосленом службеном лицу и да не постоји потреба за вођењем посебног поступка ради утврђења њеног тачног износа.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су законски услови за примену института изузетне дозвољености ревизије из члана 395. ЗПП (ревидент и апелациони суд се погрешно позивају на члан 404. ЗПП), ради уједначавања судске праксе апелационих судова у истим чињеничним и правним ситуацијама.

Према члану 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/2014) јер је тужба у овом радном спору поднета 28.10.2011. године, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом по одредбама члана 394. овог закона када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или када је потребно ново тумачење права.

Врховни касациони суд је испитао побитану пресуду применом члана 399. Закона о парничном поступку и нашао је да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је решењем Дирекције полиције Министарства унутрашњих послова од 13.01.2009. године био распоређен на послове сузбијања трговине и кријумчарења људима од 01.02.2009. године у одељењу за сузбијање организованог општег криминала у служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције, под редним бројем 1.91. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места МУП од 10.05.2006. године. Тужиоцу је решењем од 27.02.2009. године одређен коефицијент од 32,12. Тужилац није подносио захтев за признање увећања плате применом одредби Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца из разлога што тужилац није поднео захтев за увећање плате због чињенице што обавља послове за које му по члану 18. Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала припада удвостручена плата и да за случај евентуално негативног решења користи жалбу, а потом покрене управни спор. Закључили су да зато што тужилац ту могућност није искористио, нема ни основа за његово потраживање, јер суд није овлашћен да утврђује плату тужиоцу, већ је то у искључивом овлашћењу надлежних органа у МУП-у.

Тужилац основано оспорава правилност пресуђења до чега је дошло због погрешне примене материјалног права.

Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ бр. 42/2002, 27/2003, 39/2003, 60/2003, 67/2003, 29/2004, 58/2004, 45/2005, 61/2005, 72/2009, 72/2011, 101/2011, 32/2013) је прописано да се у министарству надлежном за унутрашње послове ради откривања кривичних дела из члана 1. овог закона образује служба за откривање ратних злочина (даље: Служба) (члан 10. став 1.); да лица која врше функцију, односно обављају послове и задатке, између осталог у Служби, имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду (члан 18. став 1.); да плате лица из Службе уређује Влада Републике Србије (члан 18. став 2.).

Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр.14/03, 67/2003, 105/2004, 114/2014) је прописано да се плата између осталог и за лица која су запослена у Служби за сузбијање организованог криминала Министарства унутрашњих послова обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова (члан 3. став 2.).

Имајући у виду наведене одредбе као и чињеницу да из члана 1. наведене Уредбе произилази да се Уредба примењује као *lex specialis*, и да садржина наведене Уредбе тачно одређује плату запосленом службеном лицу у Служби, не постоји потреба за вођењем посебног поступка ради утврђења њеног тачног износа. Наиме, одредбама Уредбе је тачно одређено у ком износу се увећава већ остварена плата за тачно одређени временски период, конкретно двоструко увећање раније остварене плате се примењује од 31.07.2005. године. Решењем тужене којим је тужилац распоређен у служби, тужилац је стекао право на плату из члана 2. став 2. Уредбе која је тачно одређена Уредбом, тако што је одређен сам износ плате који се увећава (остварена плата) и који је обим тог увећања.

Основано ревидент указује да су нижестепени судови погрешно тумачили материјално право када су оценили да је тужилац морао да тражи заштиту у управном поступку. Због погрешне примене материјалног права првостепени суд није утврдио колико је износила плата тужиоца у периоду од 01.02.2009. године до 31.08.2011. године да би се могло мериторно одлучити о постављеном тужбеном захтеву тужиоца.

У наставку поступка првостепени суд ће имати у виду изложено, па ће утврдити висину плате тужиоца у наведеном периоду на погодан начин, а потом ће поново одлучити о основаности тужбеног захтева и свим трошковима поступка.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 407. став 2.
ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**